

Урежда
редакционенъ
комитетъ.

Годишенъ абонаментъ
120 лев. За странство
250 лев. Обявления
по споразумение

П Р О Б У Д А

Отговоренъ
редакторъ
Н. АТАНАСОВЪ

Redacția și Administ.
Tip. „PROGRESUL“
Siliistra

„PROBUDA“

Седмиченъ вестникъ за политика и обществени знания

Ziar Săptămânal

У Т И Х В А Н Е

НАДЕЖДА Г. ТОПОРОВА

(ДРОГИСТА)

ул. Режеле Фердинандъ 17

Силистра

жгълъ от ул. Ножарска

Силистра

БОГАТА КОЛЕКЦИЯ ОТЪ:

ФИННИ ПАРФУМЕРИИ: одеколони и парфюми отъ най прочутитъ кжщи: Коти, Хубиганъ, Пиверъ, Лубинъ, Токалонъ, Жермандре, Лади, Нивеа пр. пр.

САНИТАРНИ артиколи, каучуци, превръски, памуци, тоалетни и хигиенични потреби: четки за зъби, Пухчета, четки за бръснене, зъбни паста и пр. пр.

МИНЕРАЛНИ води, Медицински съпуни, Диана, Кармолъ и др.

ВАЗЕЛИНИ въ тубички, Глицеринъ кремове, помади и др.

Съ най ниски цени.

2—10

каквито ученицитъ отъ нашата гимназия проявиха въ стачката на 7 окт. е явно доказателство че възпитанието е занемарено и че научнитъ знания, каквито учители-тъ преподаватъ на ученицитъ, сами по себе, не сж въ състояние да ги направятъ благовъзпитани и дѣйствително полезни членове на обществото и на своя народъ. Да обяснимъ на кжсо тая истина.

Възпитанието е което може да облагероди сърдцето и да насочи волята на ученикътъ къмъ добро а заедно съ това да постави здрава основа и на неговото национално и културно развитие. Прието е да се мисли че развития и просвѣтенъ умъ благотворно влияе на волята и сърдцето. Затова и престъпленията които се извършватъ отъ човѣцитъ се приписватъ на невежеството. Това е близко до истината но не и досущъ. Ако се вгледаме внимателно и безпристрастно въ живота ще забележимъ, че развития и просвѣтенъ умъ не всѣкога представлява пълна гаранция за благородството на сърдцето и добрата насока на волята.

Достатъчно е напр. единъ ученикъ да се учи добре да е развитъ, зада се отнася учителя снисходително къмъ лошитъ му наклонности, разбира се ако тѣ не се проявятъ въ груба и внушителна форма, когато пакъ другъ, съ благородно

сърдце и добра насока на волята, но съ слабъ успѣхъ, не може да разчитва на такова благоволение и отстъпка. А межеу това живота нередко ни посочва явления които отиватъ въ разрѣзъ съ школскитъ смѣтки. Не е ли истина че способнитъ ученици, лишени отъ добра насока на волята и сърдцето, още въ разцвѣта на своята възраст често се изгубватъ и за себеси и за обществото когато пакъ напротивъ лица съ слабо умствена подготовка, но съ достатъченъ запасъ отъ нравствено настроение и религиозенъ усетъ се явяватъ усърдни, честни и полезни, граждани и радолюбци?

Но може да ми се възрази че развитието на волята и сърдцето, или съ други думи религиозно-нравственото възпитание, не е безусловно занемарено и че е поверено на учителъ по Законъ-Божий и нравоучение. Дѣйствително то съставлява прѣко негова обязаностъ, но независимо отъ много малкото време което е предвидено за тая цѣль, то трѣбва да съставлява джлгъ и на всички други преподаватели, които се занимаватъ само съ умственото развитие на ученицитъ, защото само общото усилие ще тикне възпитателното дѣло напредъ. Но затова пакъ самитъ тѣ ще трѣбва да бждатъ набожни, високо-нравствени хора, които по-

провинилитъ се въ стачката ученици сж: изключване за винаги, за до края на годината, за по единъ месецъ и намаление на поведението. Ето резултатитъ отъ провокаторитъ въ училището. Страдания на беднитъ родители и тѣхнитъ дѣца. Но провокаторитъ се радватъ, защото смѣтатъ, че тѣзи родители и ученици ще имъ бждатъ вечно привързани като онеправдани. Но много се лъжатъ, защото истината ще проблесне, както и проблесна за изключенитъ преди две години ученици, на които се наложила присъди по тѣхно ПРИЗНАНИЕ, а не по доноси на учители. Защо сега Митиковци, Бобчевци, Карагеоргиевци, Лефтеровци, Кьороловци не вдигатъ шумъ, защо не се явиха въ сѣда да ги защищаватъ? Сигуръ като онеправдани да ги иматъ вечни последователи ли? Сжпи сж тия жертви, всички трѣбва да съжеляваме но още поскжпо е и учебното дѣло и реда и дисциплината на училището.

За религиозно-нравственото възпитание

Единъ недостигъ, който датира твърде отдавна и останалъ въ наследство, на нашитъ училища е липсата на възпитание. Не само за насъ българското народ. малцинство въ южна Добруджа но и за нашитъ съплеменници, които тукъ-тамъ изъ Ромъния живѣятъ въ плътна маса, на които националното и културно дѣло се крепи на ония нѣколко училища, които на прѣсти могатъ да се преброятъ, въпроса за възпитанието е отъ особено значение. Не толкова умственитъ познания колкото възпитанието може да потготви единъ ученикъ къмъ най-разнообразнитъ нужди и обстоятелства въ живота. А възпитанието е дѣло, което се крепи на възрадо-

вѣднитъ християн. истини и неговитъ нравствени начала. Училището пкъ е мѣстото, гдѣто трѣбва да се отдѣли повече време и повече внимание за тѣхъ. Туй се налага и поради друга една причина, че днесъ вѣе духъ на свободомислие и отричане, които много лесно и бързо намиратъ достъпъ у ония, които слабо или никакъ не сж запознати съ тия истини но които отъ основа разклащатъ всички нѣжни чувства и прояви. Има ли нужда да казваме че това сж нашитъ деца бждащата участъ на които сме повѣрили на учителитъ? А явно е че дѣлото на възпитанието въ нашитъ училищата твърде много куца. Увлечението, грубостта и насилието,

Г. ПОПЪ

Между ромъни и българи

„Parlamentul Românesc“ публикува една статия подписана от г. Ал. Топличану, върху ромъно-българските отношения, за които всъщност искрено приятел на мира трябва да съжелява. Не ще се опитам да се осъмня в патриотизма и добритъ замисли, които храни автора на статията. Напротив вървам че съ строгата си откровенност, той е мислел да привлече вниманието на общественото мнение върху опасностите от ромъно-българското сближение, невъзможно поради липсата на искреност у българите.

Не вървам обаче, че обвинението за неискреност може да се обобщава и че то може да се припише на единъ народъ въ неговата цялост. Несъмнено, въ България съществува и днесъ едно множество, оформено въ стария духъ на нападателенъ национализъмъ и на империалистичните амбиции отъ преди 1913 год. Мисля обаче, че то не съдържа единодушието на класите, които вършатъ и следятъ държавната политика.

Не е възможно щото разгромътъ и страданията отъ последните

вече съ собствения си примеръ отъ колкото съ своите думи и съвети да наставляватъ и уплътватъ учениците. Само при такова едно условие развитието на духовните сили, въ учащата се наша младежъ, ще обхване не само ума но и волята и сърдцето. Това е дългъ на настоятелите и попечителите на българ. културно дѣло не само у насъ но навредъ изъ Романия, гдѣто има български училища.

две десетилетия да не съ оставили следи въ обществения духъ на нашите съседи. И невъроятно е щото общия прогресъ на пацифистичните и хуманитарни идеи, все по-разпространени въ Европа, да не съ минали Дунава и да не съ направили и въ тяхната държава нѣкой, колкото и скромни, завладявания въ народното съзнание. Туй, което характеризира споредъ единодушното мнение на тия, които го познаватъ, българския народъ е тъкмо практичното и реалистично чувство на българския селянинъ, малко наклоненъ къмъ мечтания и твърде малко отзивчивъ къмъ утопични и изпаряеми химери. Доброто практично чувство на тоя коравъ и трудолюбивъ народъ ще го накара да разбира все по-добре истината, че една спечелена война е въ сжщностъ изгубена, и че победата чрезъ оружие е, споредъ познатия изразъ, най-трагичната илюзия на модерните времена.

На това пацифистично малцинство отъ българското общественое мнение трябва да се разчита. То не трябва да се презира, нито да се насилва и изолира въ срѣдата на единъ народъ, който още се намира въ създадената атмосфера отъ стотиците хиляди емигранти отъ чужди страни. То трябва да се окуражава и да се поддържа, не само съ хубави думи, а и съ дѣла, даже съ пожертвувания. Между тия последните причислявамъ най-напредъ едно добро третиране на нашите ромънски поданици съ български езикъ. Чрезъ действителни отстъпки, не въ противоречие съ единството на нашата държава, ние не ще ослабимъ, а

ще затвърдимъ авторитета ѝ, не ще отдалечимъ съгражданите си българи, а ще приближимъ и българите отъ съседната държава. И ще ги убедимъ, че Ромъния не се нуждае отъ инструмента на насилието за да си запази границите, а си ги осигорява на солидната основа на свободата и уважението къмъ националността на своите поданици.

И ако стогодишните опити за задушаване, денационализиране и тирания, старателно правени отъ

големите империалистични държави на Европа, съ довели тия последните въ всички случаи, безъ изключение, до провала и разрушение, позволено ни е решително да настояваме да се опита и другата метода: разбирателство и побратимяване чрезъ справедливостъ, доброта и великодушие.

Колкото и да търся, не намирамъ въ историята примѣръ за нѣкоя държава провалила се поради тая метода.

3 Септемврий 1932 год.

Българинътъ Стефанъ Пенковъ на трибуната въ Ромънския парламентъ.

Ето какъ отстоява на своя мандатъ единъ истински народенъ представител, избранъ за втори пътъ като такъвъ въ единствено свободните депутатски избори презъ 1928 и 1932 години.

Г-нъ Председателю,

Г-да Народни Представители,

Имамъ честъ да направя на г-нъ Министра на вътрешните работи и на г-нъ Министра на Земледелието и държавните имоти следното съобщение:

Въ 1924 год. презъ време на либералите, се измени закона за Нова Добруджа, съ които изменения се ВЪЗКРЕСИ старата турска система, смѣтайки че селската собственостъ въ Нова Добруджа несъществува като всичките селски земи се декларираха мирис.

Жителите, притежатели на земи въ Нова Добруджа бѣха длъжни, споредъ този специаленъ законъ, да отстъпятъ на държавата една третина отъ тѣзи земи и останатъ собственици на останалите две

третини. Не разбирамъ да разисквамъ сега доколко този законъ е правъ както и начина за прилагане неговите разпореждания, обаче дължа да подчертая, че поради неговото незаконно прилагане много отъ притежателите на земи, покрай третината, която се отстъпи на държавата, загубиха си почти всичките земи заедно съ посевиците изцело.

Държавата намѣри за добре, че съ получените по този начинъ земи отъ мѣстното население, да бждатъ колонизирани Ромънци отъ разни части, за да ускори Ромънизирането на Нова Добруджа.

Въ 1925 год. започнаха да пристигатъ многобройни групи колонисти македонци и много малко отъ старото кралство. Тѣзи колонисти пристигнали въ Нова Добруджа, като нѣмаха жилища бѣха настанени въ жилищата на мѣстното население временно и безплатно, но тази временностъ която продължава по най-непочтенъ начинъ вече 6 години време, безъ да се взематъ мѣрки, за премахването на това зло, съ изключение на бившето Национално-Църанистко управление когато на една частъ отъ колонисти

Теодосий Анастасовъ

СРЕЩА

Тя се бѣ качила първа на колата. И когато коларятъ ѝ каза, че ще почака още малко, за да се качи и другъ пътникъ, въ нейното сърдце изведнѣжъ се вмѣтва тревожно предчувствие. И то забѣ така силно, че вените на слепоците ѝ очи се подуваха, като че ли ще се пренатъ, а пулсътъ зазвуча оглушително въ ушите ѝ.

Тя го бѣ видѣла въ кръчмата да говори съ колара.

— А други ще има ли? — попита тя.

Коларятъ оправяше съ дългата си пръчка единъ отъ камшиците на джиганите.

— Не, — отговори той развѣено.

Едно необяснимо чувство завладѣ

душата ѝ. Приятна горещина се разлѣ по цялото ѝ тѣло. И докато чувството едно следъ друго се мѣняваха изведнѣжъ тѣ се слѣзха. И страхъ, тревога, радостъ, любопитство, омраза, разочарование — всичко това се заплесна въ свѣтлава бързина въ съзнанието ѝ. За мигъ дори пожела да смѣне багажа си и да се откаже отъ пътуването, но нѣщо повластно отъ волята ѝ я прикова на сандъчето, на което седѣше.

Но ето, че той излѣзе отъ кръчмата, придруженъ отъ едного, който му разправяше нѣщо. Руса кждрава брада засѣляваше лицето му, а подъ широкополната шапка блѣскаше подмижнатъ погледъ. Въ една отъ ръцѣ той носѣше малка чанта, а на другата бѣше прамѣтавалъ оръжардесю.

Тя издъхна и го погледнаше. И

когато той се намѣстваше на седланието до нея, тя извърна главата си на противната страна и се размърда, не толкова да му направи мѣсто, колкото, да скрие лицето си отъ него.

Коларятъ шибна конете. Леката пощенска каруца изскочи по неравната каменина настилка на улицата. Скоро тя излѣзе отъ града и правото и широко шосе се проточи предъ тѣхъ, като сава пращна лѣта, на която краятъ се губѣше въ пазвите на далечните хълмове.

Буйни ниви изсѣляваха наоколо полето, прорѣзано отъ дълбоки междини ровове и лѣтожи, които ту се появяваха, ту се скриваха между гъстотѣ жита.

Той намислено следѣше бързия вървѣжъ на каруцата, прѣскащата се подъ ираката на новите камъчета и пушеше,

Съпътницата му отнесе неподвижно на мѣстото си. Погледътъ ѝ се разсѣляваше надъ главите на конете, далече подъ протежението на шосето. Шапката затуляше лицето ѝ, а вдигнатата яка, за да предпази врата ѝ отъ слънцето, позволяваше да се видятъ само устата ѝ — безиръвни и сухи и частъ отъ носа — жълтъ и пократъ съ пегла.

На вѣколко пѣти той се опита да види лицето на съпътницата си, но напразно — тя навреме си извърещаше главата, или пъкъ се заклашляше въ носната си втрпачка.

Това старателно избѣгване на погледа си почна да го нервира.

— Защо ли се крие отъ мене? — попита се той.

И като не можѣ да си даде отговоръ, вдигна рамена:

титъ се построи жилища, а останалата част живяха и днесъ безплатно въ жилищата на мѣстното население, като по насилственъ начинъ се ползуватъ отъ цѣлия имотъ на мѣстното население. Населението, на което се отне третината покрай тѣгата за загубата на земитъ и реколтата изработена съ неговъ трудъ, бѣше оставено да продължава да плаща и данъцитъ на тѣзи отнети земи, защото въ партиднитъ книги въ бирничествата е все длъжникъ за цялата земя отъ което не се ползува и днесъ се налагатъ секвестри и сж извадени на публична продажъ имотитъ имъ за тези данъци, които то не дължи.

Но още по тѣженъ е факта, че тѣзи третини се смѣняватъ всѣка година и то когато наближи да се прибира реколтата, за да се ползуватъ разни лица подъ разни национални и колонизаторски мотиви.

Само съ бързото комасиране на земитъ вѣрвамъ, че ще може да се спре това беззаконие, за която целъ мѣстното население изплати на държавата съответната частъ отъ земитъ, на които оставатъ собственици—сума отъ 14.000.000 за покриване разноснитъ по комасирането. Тази сума се употреби отъ държавата за друга целъ и комасирането стои непривършено по липса на пари.

Покрай това мѣстното население всѣки-дневно насилствено се отнема отъ полската си работа, и се задължава безплатно да работи на разни частни лица и разни институции и то съ дѣцата и добитакъ си. Днесъ ангаритъ въ Нова Добруджа сж едно вандалско задължение за мѣстното население отъ политическитъ агенти, както, едно време сж си служили и съ ромънския народъ.

Това трагично положение на мѣстното население отъ Дуросторски и Кадиакренски окръзи, което създава неблагоприятности между него и колонисти и специално македонци, бѣше и се спекулира отъ политическитъ агенти на бившитъ управления: либерално и авересканско, за да възбужда духа и окуражава криминалността противъ мѣстното население, за да може по лесно да закрива беззаконията и споеволията, които извършваха и вършатъ и днесъ съ целъ за чисти лични интереси.

За да закриватъ тѣзи беззакония, възползуващитъ се отъ тѣхъ поддържатъ постоянно аларма основана на разни лъжи и интриги въ Букурешката либералска преса, както и въ специалната мѣстна. Въ пресата всичко е облечено въ национална дреха и партиенъ интересъ. За съжаление е този фактъ на либералната партия, която спекулира съ този деликатенъ въпросъ за мескински политически интереси, когато се познава добре положението на работитъ. Всѣка година мѣстното население прави жертви било въ разправии за посѣви било за жилища. Последния случай станалъ въ Хадъръ-Челеби—Дуросторъ, гдѣто беше убитъ мѣстния жителъ, Вълчо Павлевъ и смъртно раненъ неговия синъ и още единъ българинъ, защото сж поискали съ председателска заповедъ да имъ се опразни кѣщата, въ която отъ 4 години живе безплатно колониста македонецъ Стефанъ Бегъ, уяснява тригичното положение на този край. А отъ друга страна Букурешката либералска преса търси да фалшифицира истината и да обвини само избранницитъ българя депутати, които имаха смѣлостта да бждатъ избра-

ни въ една отъ Ромънскитъ политически партии.

Имамъ честта да запитамъ г-нъ Министра на вътрешнитъ работи и г-нъ Министра на Земледѣлието и държавнитъ имоти какви мѣрки мислятъ да се взематъ, щото да се турятъ на разположение на колониститъ жилища, та по този начинъ да се освободятъ жилищата на мѣстното население?

Какви мѣрки смѣтатъ да взематъ за да се спаднатъ данъцитъ на мѣстното население за земитъ отстъпени на държавата?

Какви мѣрки смѣтатъ да се взематъ за да се респектиратъ посѣвитъ и труда на селянитъ въз основа разпореденията на гражданскитъ закони и специално, законъ за земледѣлието?

Какви мѣрки разбиратъ да се взематъ за привършване на комасирането?

Какви мѣрки смѣтатъ да се взематъ за спиране на задължението АНГАРЯ, както и алармирането на общественото мнение, съ фалшиви известия за Нова Добруджа?

И на свършване какви мѣрки ще се взематъ, та да се влезе веднажъ за винаги въ законность и въ този край?

Отъ отговора, който ще получа отъ г-нъ Министра на вътрешнитъ работи и на г-нъ Министра на Земледѣлието и държавнитъ имоти ще зависи, ако нѣма да стане нужда да обърна това запитване въ интерпелация.

Депутатъ Ст. Пенковъ

Продава се празно дворно мѣсто, за справка при г-нъ ИВАНКИ КАТРАНЖИЕВЪ ул. Генералъ Хърджеу №. 31 Силистра

ИЗЛОЖЕНИЕ

Министра на Земледѣлието и държавнитъ имоти г-нъ Войку Ницеску идящъ отъ Добричъ мина и презъ нашия градъ, като спре за малко само въ Земледѣлската камара и Консилиерата. По този случай му е връчанъ отъ нашитъ Народни представители, по комасацията въ Нова Добруджа, следното изложение: „Макаръ въ закона за Нова Добруджа сж предвидени твърде точно излизитъ, оземляването съ земи за култура и мѣста за кѣщи, все пакъ комасационнитъ комисии не респектиратъ разпореденията на закона и на решенията на проверочнитъ комисии, които сж окончателни.

Комас. комисии съ грешка се трансформираха отъ технически комисии—на съдебни комисии, незначитайки съдебни решения относно опредѣляне *vatra satului*. Тѣ търсятъ за да оставятъ за държавата колкото е възможно повече земя подъ предлогъ, че въ решенията не било казано това и това, когато тѣ вече иматъ придобило право въ интереса на мѣстнитъ жители стопани или колониститъ. По тази причина положението въ Нова Добруджа се представлява така:

1) Не сж формирани излази за всички села, въ нѣкои сж формирани, обаче тѣ сж разработени—земи отъ разни лица и селата оставатъ безъ излази.

2) Въ много малко села сж резервирани мѣста за разширение селата (*vatra satului*), и тѣзи които съществуватъ сж разработени.

3) Селскитъ делегати сж избрани не по изискванията на правилника за комасирането, а сж показани отъ комисии и съ това тѣх-

—Глупави жени! На какво ли не се способамъ, само за да се направятъ интересни... Една дъ бѣ минала презъ рѣцетъ ми, както и да е, а то... да, нищо друго... Нѣкакъ такава... навѣрно сеика учителка... А пъкъ като вземе да... Тю...—и хвърли цигарата, която опича джга и падна въ язвонъ на шосето.

И като задържа единъ мигъ погледа си върау угарката, прибави на себе си:

—Ето, това е жената... Едно удоволствие... като цигарата... Испушашъ я, какво остава отъ нея? —Пенелъ!

Тѣзи мисли го намериха да си припомни малка любовна история, която бѣ преживѣлъ преди 15 години въ този сѣмъ градъ. И се унесе. Но скоро той се унесе за сантименталността си и се помисли

да пропдне спомена, който така внезапно бѣ нахлулъ въ душата му. Напредно—това бѣ токова мажичо, колкото невъзможно би било да се убеди, че сега той не жгува въ пощенската кола и че до него не седи нѣкаква си жена, която гръжливо крѣе лицето си.

И той се взгляда въ съблжницата си. Изведнѣжъ му се стори, че този профилъ му е познатъ.

—Не може да бжде, —помисли си той.

А сърдцето му заби радостно.

—Значи—тя!

Тя го е познавала и се крѣе отъ него! Какъ по рано това не му мина презъ ума! Разбира се, че тя и другояче не можеше да се отнася къмъ него. Той така вѣе бѣ постигналъ нѣкога отъ нея.

Той едва ли не подмохна отъ мѣстото си.

И побърза да ѝ заговори:

—Госпожице, вие навѣрно сте учителка въ село Б....?

—А нѣма Емануилъ Лѣсковъ не ме познава вече? —запята съ треперящъ отъ възнеение гласъ съблжницата, безъ да отговори на въпроса му.

Сухо, жълто лице, надупчено отъ едрата шарка, го гледаше усмихнато. Само усмивката, която треперѣше на устнитъ ѝ, бѣше единствената прелестъ, която болестта бѣ оставила неразрушена на това хубаво нѣкога лице.

Разочарование се изписа на лицето му. Радостта замръзна на гърлото му, а усмивката му се изкривя въ съжалителна гримаса.

Това, което видѣ, го така изненада, че на зададения му въпросъ, той не знаеше какъ да отговори.

Но той надви себе си и промълви:

—Да спомнамъ си... ако не се дѣжа... Това сте вие?

Тя поклати утвърдително глава. Усмивката ѝ сега вече издаваше нѣкаква горчивина. Разбира се, тя не предполагаше друго освенъ разочарование.

—Да това съмъ азъ... хубавата ученичка... Сѣщата вечеръ, когато ние се раздѣлихме, азъ се върнахъ вѣщахъ съвсемъ разстроена... Сутринята въ огънь горѣше цѣлото ми тѣло. Не отидохъ на училище... Какво стана после съ мене и азъ сама не знамъ... Не се помня... Една сутринъ се събудихъ въ леглото... Бѣхъ токова слаба, че рѣката си не можехъ да вдигна. Помогнаха ми да се облека на възглавницитъ... Среду ми въ огледалото лежеше друго момиче, прилично на мене, но...

нитъ решения сж невалидни.

4) Протоколитъ предвиждани въ чл. чл. 12, 16, и 19 отъ правилника за комасирането не сж респектирани но напротивъ въ много мѣста за бацинашитъ сж изоставени най отдалеченитъ и неплодородни мѣста (Куртбу. Сарсан. и др. въ Дуросторъ) а пъкъ близкитъ мѣста сж заети отъ лица съ привилегии. и то земи притежающи въ различни села. Това е почти общото положение и ако не се взематъ на време мѣрки ще стане причина да се водятъ дѣла между мѣстнитъ жители и държавата.

5) Не е оземленъ нито единъ мѣстенъ жителъ по чл. 22 отъ З. Н. Д. категор. II, III и IV нито даже и съ мѣсто, за кжщя, предвиденъ въ чл. 23. Излишнитъ земи сж употребени за разни цѣли нѣмачи нищо общо съ оземляването. Последното разпореждане на чл. 22 кат. III относно ползата отъ оземляването не е респектирано.

6) До сега всички трудъ положенъ и обещанъ да се построятъ кжщи на колониститъ които отъ 5—6 год. стоятъ насилствено и безплатно въ кжщи на бацинашитъ не се уреди.

Нужно е да се приложи закона въ неговия духъ за да не ставатъ смущения въ този край безъ което не можемъ да се надѣваме че ще се уталожатъ духоветъ.

Търсятъ се още ученички и практикантки въ

ДАМСКАТА ШИВАЧНИЦА

Г-жа А. Маркариянъ
срещу Префектурата

Изборитъ въ Германия

На 6 Ноемрий се произведоха на ново избори за германския Райхстагъ. И въ тѣхъ избори, както и по рано получиха най голѣмо болшинство пакъ Хитлериститъ съ 195 мандата, макаръ и да загубиха 34 мандата (въ разтурения Райхстагъ имаша 230 мандата); Следъ тѣхъ болшинство сж Социал-демократитъ съ 12 мандата съ загуба на 12 мандата (порано имаша 133); Комуниститъ съ 100 мандата, а порано имаша 89. Центъра съ 70 мандата, порано разполагаше съ 76 и Германскитъ националисти съ 50 мандата, порано имаша 40. Така, че споредъ тия резултати излиза, че правителството на Фонъ Папенъ не ще може да работи съ този Райхстагъ.

Изборитъ въ Америка

Окончателнитъ резултати отъ изборитъ за избирание председателъ на Съединенитъ Щати въ Америка, произведени на 8 Ноемрий 1932 г. е следния: Рузвелтъ е получилъ 472 гласа, а Хувъръ 50 гласа. Отъ всичкитъ подадени бюлетини излиза, че за Рузвелта сж гласували 14.527.000 избиратели, а за Хувѣра 10.705.000. Нерешенството между гласовѣтъ, подадени за всѣки кандидатъ и нумера на гласовѣтъ, които притежава ИЗБИРАТЕЛНАТА КОЛЕГИЯ, която набѣра председателъ на Съединенитъ Щати, се дължи на факта, че този отъ кандидатитъ, който получи болшинство въ всѣки Щатъ се ползува съ привилегията на закона съ всичкитъ гласове.

Общински избори

Съгласно новия административенъ законъ и заповедъ No. 18307 отъ 5 Ноемри 1932 год. на Окржжния управителъ, общинскитъ избори въ селата на нашия окржгъ ще се произведатъ презъ месецъ Декемрий на датитъ: 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14 и 15 Декемрий т. г.

Dosar No. 3940/932,

ROMANIA

TRIBUNALUL JUD. DUROSTOR

Jurnal No. 9417

1932 Noembrie 2

TRIBUNALUL:

Având în vedere cererea făcută de către D-l avocat Eșua Eschenazi din Silistra, cu domiciliul ales în str. Carol No. 8, în calitate de mandatar al Băncii de Agricultură și Export S.A.R. din București str. Bulevardul Academiei No. 4, fostă str. Piscani No. 18, cu petiția înregistrată la acest Tribunal sub No. 20514/932, prin care cere înființarea unui sechestru pe veniturile imobilelor proprietatea debitorului urmărit Slave Toșef, comerciant din or. Silistra, str. Peris No. 4.

Având în vedere, că din contractul de credit în cont curent garantat cu ipotecă, depus în copie la dosar, autentificat la Tribunalul Ilfov, Secția notariat sub No. 9927/929 și investit cu formula executorie No. 58011/930 la același tribunal, se constată că Banca creditoare urmăritoare a acordat—la cerere—un credit de cont curent debitorului urmărit Slave Toșef până la concurența sumei de lei 2.000.000 (două milioane), cu stipulațiunile din acest contract.

În baaza art. 477,480 și următorii din codul de pr. civilă.

DISPUNE:

Deleaga corpul de portărei locali cu înființarea unui sechestru pe veniturile următoare: 1) veniturile de pe imobilele din Silistra str. Paris No. 4, fostă str. Targovsca No. 71, conpus

din parter și etaj, în suprafață de 78 m. p., cu vecinii: Anan Papazian, curtea școalei Turci și Muftiu, Gh. Manolof și str. Paris; 2) pe veniturile de pe imobilele din str. Plevnei No. 6 și fostă str. Plevensca No. 1564 1566, terenul în întinderea lui împreună cu construcțiile, clădirile și accesoriile aflate pe el, precum și toate construcțiile și îmbunătățirile de pe el, 3) pe veniturile de pe imobilele din Silistra str. General Coandă No. 11 fost str. Andreanov No. 1459, terenul în toată întinderea lui, cu toate construcțiile, clădirile și toate accesoriile aflate pe el.

Înființarea sechestrului se face pe aceste venituri în mâinile chiriașilor acestor imobile.

Prezentul jurnal se va afișa și publica conform art. 481 din codul de pr. civilă.

Dat în Camera de Consiliu.

(ss) P. Cernică Jude de sedință

(ss) C. N. Petrescu Jude supleant

Grefier,

(ss) Gh. Filimonescu

ROMANIA

GREFA TRIBUNALULUI DUROSTOR

Prezenta copie fiind conform cu originalul se atestă de noi.

Nedescifrabil

Grefier, L. Georgescu

Редакцията на в. „Пробуда“ поканва всички абонати да побързатъ и си изплатятъ абонаментитъ, за да не се пречка за редовното излизане на вестника.

Тип. „PROGRESUL“ S. A. R. Silistra

И сега следъ толкова години, кой би могълъ да ме познае... въ това налупчено лице...

Лъсковъ я слушаше разсѣяно. Когато говорѣше, яката ѝ се смѣна и хлѣтналитъ ѝ гърди се показваха предъ очитъ му. По тънцитъ конкалести ржце се развѣваха широкитъ ржжави.

—Бедната, — мислѣше си той съчувствено, — каква участъ!

И прибави полугласно:

—Това е животътъ... действително, не малко куражъ се иска отъ човѣка, за да може да живѣе. Колко такива случаи има... Просто, на всѣка врачка ще ги срещнешъ.

Тя го изгледа умилително. Слаба надежда се събуди въ сърдцето ѝ. Все пакъ той не е така грубъ, както другитъ.

Въ това време каруцата бърже

минаваше воя на пѣтя. Едно отъ колелетата се блѣсна о камѣкъ и се завъртѣ въ въздуха. Каруцата се наклони.

Тя извика и се удови безъ да ще за ржката на Лъскова. Но моментниятъ ѝ страхъ биде изтласканъ отъ друго чувство. Нѣщо хубаво погали душата ѝ. Приятна горещина обливаше цѣлото ѝ тѣло. Тѣка хубаво ѝ бѣ, че искаше по дълго време да задържи ржката си върху неговата. Но се упомѣи и я пусна.

И двама мѣлчеха. Той не намираше, какво може да говори. Всѣка промѣлвена дума би издала ступенината на неговата душа. А пъкъ тя мѣлвеше, за да запази по-дълго хубавото чувство.

Каруцата се бѣше вече доближила до хѣлмоветъ и вървѣше бавно по дебелия пѣсокъ, а конетъ прѣдѣхна отъ умора.

Тя докосна съ ржка рамото на колара:

—Спри! Конетъ се измори. Ние ще се изкачимъ пешкомъ по тая пѣтека горе на хѣлма и тамъ ще те чакаме.

И като повочи съ ржка стрѣмната пѣтеле, която криволичеше по гористия хѣлъмъ скочи отъ каруцата.

Лъсковъ помисли да се възпротиви на желанието ѝ, но упорството му се видѣ безмислено: той я последва, безъ да каже дума.

Двѣмата прескочиха изкопа на шосето и навлѣзоха въ едрата рѣдка гора. Облѣхна ги хладина.

Слабъ вѣтрѣцъ разлюляваше върховетъ на високитъ дързета и шепнѣше спотаено съ листата,

Тя бързаше предъ него.

Но внезапно се спрѣ.

Той дашаше шумно до самата нея.

Единъ само неженъ погледъ и тя би увиснала на врата му.

Но той свали шапката си и за-ноча да бърше съ кърпа потъналото си въ потъ лице.

—Виждъ, какви хубави полски цвѣта! — посочи тя на страна въ гората и се затича.

Лъсковъ я проследи съ погледъ мѣхна съ ржка и трѣгна нагоре по пѣтеката.

Но не изминалъ и двадесетъ крачки, той чу гласа ѝ, който идѣше изъ дълбочината на гората.

—Емануило... Емануило... Ела!

Лъсковъ не се спрѣ. Той по-бърво се закатери въ стрѣмната пѣтека.

Следъ половинъ часъ двѣмата седѣха единъ до другъ въ каруцата, която ги задруска отново въ пѣтя. Той пушеше цигара подиръ цигара, за да скрие доведата си, а тя се мъчеше да загърне цѣлото си лице въ високата си яка...

К-РА-Й